

VĚTRNÍK

Vydává MNV ve Vysokém n. Jiz. s aktivem kulturních pracovníků

Číslo 7.

26.11.1968.

Moje propagace a obdiv městu Vysokému.

Nevim přesně, do které kategorie přátel Vysokého nad Jizerou patřím, i když jsem pozorně poslouchal "učenou" přednášku pana Prokopa Hásky na večeru dne 17. srpna t.r. v Krakonoši a ještě více pozorně přečetl jeho příspěvek v 5. čísle Větrníku, nazvaný Živočich, zvaný rodák vysoký.

Ať už jsem "potrefen" tou neb onou kategorií, jsem z přátel, kterým toto "městečko na dlani", jak jsem si ho pro sebe nazval, dokonale učarovalo. A to jsem tedy jen "z přátel", nikoliv rodák. Rodákem jsem z blízkého Kobylákova, ale pohyboval jsem se dlouhá léta stále v okruhu Vysokého, i když nikdy dlouho na jednom místě. Táta totiž kantoroval ve Třiči: / co čert křičí: /, v Roprachticích, resp. Škodě jově: / co líná: /, na Dušnici: / Dolení / a taky jsem vychodil jablonickou měšťanku. U hrobu tehdejšího ředitele Mečiče často postojím a zavzpomínám.

Enu, z nového Pádova v Roprachticích nebylo do Vysokého daleko a měl jsem vždycky sliny až na vestě, když jsem tam s babičkou šel. Znamenalo to párky od paní Nečáskové v radnici, limonádu a třeba ještě kus čokolády od cukráře u kostela. Nikdy už potom nazažil jsem takové rajske zážitky, ani když jsem chodil "na sejkory" do trouby v chalupě u Farských ve Třiči.

Ovšem, taky bolává vzpomínka na Vysoké je ještě živá, když si připomínám, procházím-li podle rozbité výkladní skříně naproti škole, kde býval švec Štěpánek a kde "jsem šil". Byl jsem přece z lepší společnosti a musel jsem mít boty z Vysokého. Ale když mě táta jednou pro objevení boty z Dušnice do Vysokého poslal a já jsem se Štěpánka v dětské roztrácenosti asi osmiletého kluka nezeptal, co že boty stojí, i když jsem boty v pořádku domů přines, dostal jsem pořádnou výplatu od cesty na zadeček. Musel jsem do Vysokého znovu přesto, že se už slunce schylovalo k západu. No ale jdi si pak podle Márynkova kříže potmě dolů k Vojákovu mlýnu na Dušnici, když na každém stroně v lese sedí a oči vykuluje nějaké strašidlo.

Tímhle skoro úvodem chci dokazovat, že do nějaké té kategorie přátel Vysokého opravdu patřím. Život mě sice potom po prožití mládí okolo Vysokého odvál poněkud dál z hor, takže manželka mi byla souzená v "kraji" bohumilém, ale i ona nyní patří do některé kategorie mezi věrné státele a obdivovatele Větrova. Výsledkem toho bylo, že se v létě často "usídlujeme" v podzámčí, jak říkáme chatince, kterou jsme si tam na díkaz chvály Vysokého, božských vln hor a čarokrásných východů slunce nad nimi postavili.

Snad jsem se zbytečně zapovídal, ale chci říci, že mám Vysoké rád a že jeho krásy trvale propaguji. Vydávání Větrníku jsem s radostí přivítal a řekl jsem si, že tak ideální místo, jako je Vysoké, určitou propagací zasluhuje. I když Větrník je daleko ve stínu nyní vydávaného čtvrtletního přehledu "Krkonoše", má velikou zásluhu a dlužno mu přát jen mnoho zdaru.

Vždyť Vysoké ještě toho tolik potřebuje a bylo by ei jen přáti, aby se mu mnohé dostalo, aby nebyl odstrkován za jiná místa našich hor, za Jilemnici, Benecko, Harrachov a pod. Bylo o tom už ve Větrníku psáno jak pohledy na Krkonoše z Vysokého parku každého uchvacují. Tak se děje všem, kteří projíždají, kteří třeba jen na chvíli své HP na náměstí zaparkují. Ale ještě víc jsou okousáni ti, kteří na jaře tady shlédnou louky sasaneč a petrklíčů, povoní kvetoucí meze mateřídoušky, shlédnou vysoké oblaky v létě a pohrouží se do nenapodobitelných barev podzimu s pozadím Štěpánky, Hřezovky, Lysé hory, Kotle, Krkonoše, Kozích hřbetů, Žalého. Tím pohledem dostaneš na ruce neviditelná pouta lásky k tomuto místu srovna tak, jako když tě přepadne první láska mládí.

Zalítovat člověk jen musí, že toto městečko, položené do takových krás, nemá pro turistický ruch ani takové podmínky, jaké se najdou v daleko méně příhodných místech. Je pravdou, že se tady projevují "hříchy mládí" a že tady už v dřívějších letech mělo být více vykonáno. Ale když není, je nutno aspoň přemýšlet, jak situaci zlepšit a mě to do přednějších řad krkonošských a jizerských krás popostrčit.

Rekl jsem, že i jizerských krás. Ano, město Vysoké má takovou ideální polohu pro veškerou turistiku, že se může měřit a daleko významnějšími místy. Krkonoše jsou na dosah ruky, ale také Jizerské hory se svými perlami měst, vesniček a lesů, potoků, vodopádů a luk. A to všechno je z Vysokého pohodlně pěšky, autobusem nebo autem k dosažení.

Jen ta ubytovací kapacita! Vypíná se tu sice nad městem ner podobitelná silueta Kramářovy vily, jak ji většina návštěvníků nazývá ale to je dílo "Bývalé" generace a pak je určeno jen pro rekreaci RCH. K vile je přifazena i bývalá Vysoká bouda, která kdysi, jako Lyžařská bouda, sloužila turistice. Tak to bylo za dřívějších časů, kdy turistika neznamenal tolik, jako dnes. A dnes jsme o tyto objekty chvil. Že by se mělo uvažovat o dalším novém turistickém ubytovacím objektu, pokládám za samozřejmé. Tolik by to městu pomohlo.

Ted především je třeba starat se o různé drobnosti, které krásu Vysokého zvyšují nebo zmenšují. K těm, co krásu zmenšují, patří na př. nehezské pisoiry v parku poblíž proslulého Havlíčkova pomníku. Ty boudy by se daly přece umístit někde do upraveného houští pod parkem.

Jdeš-li z města po silnici ke Sklenářovu, musíš v duchu vidět kantoráckého pomocníka s Pozdátina, kterak v hlukové úkloně svým cylindrem zdraví u pomníku sv. Jana svoji Albínku, vracející se z Větrova. Žel jen bohu, že sv. Jan Nepomucký zde již není, zničen leží u kořenů lip, které zde stály i tehdy L.P. 1854. Lípy smutně žumí svoji píseň hor a žalují, že se dosud nikdo nenašel, kdo by chuligánský kousek obrazoborů napravil a tak obnovil Kaspárova nádhernu, kterou je vidět na tomto obraze už jen v hostinci u Mařatků mezi jinými ilustracemi. To by tedy byla další maličkost, kterou by bývalé okresní město Větr mělo dát do pořádku.

Ena, o Vysokém bych mohl vypravovat do nekonečna. Do nekonečna bych mohl líčit nádhernu panoramatu Krkonoš, která se otvírá novomanželským při východu z MNV po odčavkách. Náhodou jsem dlel poblíž MNV p dvě soboty a viděl jsem mnoho štěstí mladých dvojic. Ten rámec hor n jejich štěstím nelze jen tak někde vidět. A tak pro dnešek končím mylenkou, aby co nejvíce obdivovatelů hor slyšelo přání vysokých:

"Přidejte pobejt!"

Podušičkové rozjímání.

Památka zesnulých, již býval zasvěcen 1. listopad - svátek všech svatých - a druhý den " dušiček ", zrušením tohoto svátku se dnes slaví nejednotně, a oslava se protáhne na týden, ba i více dní.

Letošní oslavy na vysokém hřbitově máme tedy už za sebou, a snad nebude bez zajímavosti povědět si něco o historii tohoto našeho pole mrtvých, jež je opět dílem znamenitého vysokého purkmistra, lékárníka Josefa Kramáře, zvoleného v červnu r. 1850, kdy mu bylo 36 let.

O přeložení hřbitova od kostela na nynější místo píše ve svých " Příhodách svého života " toto:

" Volil jsem nyní upravení nového hřbitova za městem, vypudiv jej prvé šikovnou taktikou od kostela, kdež dosud se pochovávalo, na dráhu, na místo schválené již krajskou a zdravotní komisí. Přeložení hřbitova na dráhu stálo mně mnoho namáhání; předně opírali se proti tomu domácí duchovní, poněvadž zdálo se jim pohodlnější pochovávat u kostela než za městem cestou bídnou, blátivou a neschůdnou; za druhé brojily proti tomu obce přifařené, považují to za zneuctění mrtvých, pochovávatí je v poli - jakkoli tradice i zachovalé ještě pozůstatky dvou opuštěných hřbitovů dokazovaly, že se v čas panovavšího moru r. 1770 a ještě dříve v poli pochovávalo.

Mně pomohla podobná náhoda: Ve Staré Vsi k Vysokému přifařené vypukla opět cholera; ihned jsem zakázal pochovávatí v městě a opatřil zdravotní. Pan děkan, jakkoliv jinak muž velmi ctihodný a dokonalý, činil námitky, že nový hřbitov ještě není vysvěcen, že on bez povolení úřadu vikariátního světiti nesmí a ani světiti nebude pole neohrazené.

Tyto námitky jsem odstranil do uplynutí čtyřiašedesát hodin, neboť doba krutíla. Ve Staré Vsi již leželo několik mrtvol na choťku zemřelých. Schvální posel přinesl povolení vikariátní a čtvero zpřehzení ohrazení brázdou nový hřbitov. Vzdor vzpírání všemu pohřbíly se mrtvolý na novém hřbitově a od té doby se pochovává tam."

Dále se zmiňuje Kramář o tom, jak proti požadavku správních orgánů postavití kolem hřbitova zeď, prosadil z důvodů úsporných ohrazení hřbitova vysázením živého plotu a postavení pouze zděné brány u vchodu, a pokračuje:

" Od kostela až ke hřbitovu postavil jsem pěknou tvrdou cestu a vysázel za městem stromoví. Cesta i hřbitov poskytují nyní příjemný pohled a staly se oblíbenou nedělní procházkou občanů přifařených, jenž tam zemřelé své přátele navštěvují.

Potom přemýšlel jsem o odstranění zřícenin starého hřbitova u kostela a upravení téhož prostranství. Zákon určuje, že opuštěné pohřebiště deset let má zůstat nehnuté, až mrtvolý tam pohřbené zpráchnivěly. Tak dlouho jsem nechtěl čekat, pročež jsem napsal žádost k biskupské konsistoři, aby mně dovolila bývalý hřbitov u kostela pro měnití v zahradu k účelům pouze náboženským, poněvadž tak, jak nyní vypadá, kostel byzdí a ani patřičného přístupu k němu neposkytuje; mrtvolý zůstanou neporušené, poněvadž celé místo zvýším.

Povolení jsem obdržel, a bylo dobře, že jsem si je opatřil, poněvadž nápotom, při přetvořování téhož, jeden nezvedený kněz proti mně vystoupil a lid proti mně popuzoval, co proti neznabohu, jenž ani mrtvým pokoje nedá.

Když jsem prostranství hřbitovní přeměřil, shledal jsem, že kostel v prostředku nestojí; chtěl jsem souměru docílit, aniž ublížil místnosti okolní, do které více ulic vbíhá, musel jsem s jedné strany

kus starého hřbitova ubrati, z druhé opět kus nasypati, poněvadž hřbitov o šest stop a kostel ještě výše stojí, než prostranství před zdi hřbitovní.

Tuž bylo arci nutno hýbati s hroby novějšími.

Abych se ale všemu pohoršení vyhnul, vykopal jsem blíže kostela prostrannou jámu pro kostry a rakve snad ještě neporušené, na něž bysme přijíti mohli a potom skutečně přišli. Dělníkům, kteří mně příchylí byli a ochotně pracovali, dával jsem každodenně, když jim bylo otvírati hroby, z vlastní kapsy hořké pálenky, aby zapili nepříjemný výpar, který z hrobů těch vycházel a i sousedstvo okolní sužoval.

Při té práci, která dle než tři měsíce trvala, zakusil jsem mnoho starostí a obavy, abych nepropadl odpovídání, že jsem překročil zákon. Mým jediným štěstím bylo, že se opravy mnou prováděné sousedům líbily a že jednotlivci, jenž proti tomu reptali, žádného nenalezli ohlasu a že jsem se opřítí mohl o svolení biskupské.

Pracoval jsem podle nákresu, jež jsem sobě k účelu tomu sám vyhotovil; myšlenka byla má vlastní. Celé prostranství rozdělil jsem v souměrný dvanáctihran, kraje vyzdily se kosmo živým drnem, který se pak čistě přisekal; čtvero vchodu, jež v podobě kříže vedly ke kostelu po stupních žulových, objednaných v Malých Jizerách /5 hodin od Vysokého /, dělily celou prostoru na čtyři pole. Hlavní vchod byl osm stop, vchody postranní šest stop široké. Kolem kostela vedla ještě široká zvláštní písková cesta k vůli procesí. Prostory mimo cest zasety se trávnickem a kolem zdi chrámových postavily se pomníky s hrobů zrušených. Na trávniku nasázely se skupení květin o známky některých bývalých hrobů.

Tato práce vydařila se mistrně, zbudila obdiv a pochvalu všech, jenž do Vysokého zavítali, i stala se skutečně velikou ozdobou tohoto prostranství."

Dále pokračuje Kramář o soše P. Marie u kostela a sochách na náměstí, a jak s nimi naložil, ale to už je jiná kapitola.

Mnozí z nás "dříve narozených" ještě pamatujeme kříže a sochy u kostelních zdí kol dokola, jak se o nich Kramář zmiňuje, a jednu z nich, pískovcovou postavu piety můžeme ještě dnes spatřiti v pozadí urnového háje, jako dekorativní plastiku. Který hrob, kterého vysokého souseda asi zdobila?

Domnívám se, že naši starovesští sousedé nevěděli, jak cholera v jejich obci účinně zasáhla do zřízení nového hřbitova ve Vysokém, a ani to, že jejich bývalí spoluobčané asi tak před více než sto léty stali se prvními domácími pány tohoto svatého pole. Jim, i všem, kteří tam odpočívají ať patří tato dušičková vzpomínka a naše věčná pamět.

PHsk.

Mučedník brixenský.

Divadelní hra téhož jména od J. F. Karase sehráli ochotníci vysokého Krakonoše dne 27. října t. r. jako slavnostní představení k 50. výročí vzniku Československé republiky.

Pokud jde o hru samu, zdá se mi, že dnes už nemá a nikdy už nebude mít ten dramatický účín jako kdysi.

Velikost Havlíčkovu vidíme dnes v jeho novinářském a literárním díle a dominantou břitké politické satiry a v jeho neohroženém a důsledném hlášení národní samostatnosti, a nikoliv v jeho život-

není strádání jeho nedlouhého zítí, a dokonce v jeho brixenské internaci povyšované se časně našich dědů či otců pateticky na mučed-
nictví.

Po našich zkušenostech a nedýchatelným ovzduším a zrudným-
m. surovostmi nacismu, dobře odkoukanými o deset let později, po zkušenostech a fyzickými likvidacemi nepohodlných, jeví se dnes bachovská hra v této Karasově hře jako nevinná idylka, a její přísluhovači a vykonavatelé, páni krajští a páni Dederové i se svými četníky, jako rozšafní vašnostové.

Měla-li tato hra občasný živý ohlas v publiku, stalo se to jedině podobností našeho současného citění a určitými pasážemi dialogu. A tak se zdá, že uvedení této hry bylo tak trochu dramaturgickým omylem, což správně vycítila i ta část našeho divadelního obecnstva, která zapomněla obsadit několik řad hlediště.

U vysokého Krakonoše jsme šli už zvyklí na slušnou úroveň inscenací vzhledem objektivním těžkostem, které každou provázejí a budou provázeti, a tak i tentokrát musíme jen a jen chválit.

Režie dala hře co jí náleželo, a všichni představitelé rolí od nejmenší do největší, ve věrně dobovém kostymování a dobrých maskách zhostili se čestně svých úkolů bez odivnějších kazů. I výprava se postarala o solidní měšťanský pokoj své doby, jen ty mříže v Brixenu se mi zdály při volně přístupných dveřích a opěvnosti volně vycházky trochu nadbytečné.

Úvodem večera přednesl p. učitel Knob formálně i obsahově dokonalý slavnostní projev, kvitovaný obecnstvem dlouhotrvajícím potleskem.

Př. učitelka L. Hnyková přednesla svým osvědčeným způsobem dnes už proslulou Dykovu báseň " Země mluví ", jež právě v dnešní době na posluchače hluboce zapůsobila.

Verše Dykovy jsme mohli v těchto jubilejních dnech čísti v několika novinách, a i my jsme v posledním čísle Větrníku nechali za sebe mluvit k slavnému jubileu Dykovy básně, a tak mě maně napadá, že ten přehlížený, div ne sattracovaný, a " stále vyvracovaný ale nevyvrácený " Viktor Dyk, básník náš jeden z nejnárodnějších a největších, je vždycky dost dobrý k tomu, aby v našich hodinách dvanáctých, hodinách tísne a beznaděje, bil svými údernými verši na poplach, a aby svou básnivou jasnořivostí vléval národu novou krev naději do jeho žil.

Při zahájení večera bylo vyznamenáno 9 vysokých občanů a občanek pamětními medaillemi, předanými jim předsedou národního výboru Josefem Háškem.

PHsk.

Lístek z kroniky.

Pozorovala jsem minulé dny předsvatební ruch v naší ulici, a byla jsem dokonce na dvou svatbách jako host. Ovšem jako každý starý člověk jsem vzpomínala a nakonec otevřela staré zápisky a pro zajímavost a přirovnání Vám předkládám, jak vypadala svatba minulé generace, svatba za protektorátu, svatba v hluboké válečné době v r. 1942.

Byla to svatba v Praze, neměli jsme opravdu možnost sehnat cokoli vna venkově, neměli jsme ani peníze, ani nic na výměnu a tak byla otázka má-li se vůbec svatební hostina odbyvat. Ale děti se tolik na svatbu své sestry těšily, a tak o svatbě stále hovořily, že jsem se přeci dala do shánění.

Žili jsme jenom na listkový přiděl, tak aby se mohla hostina udělat, tři neděle jsme nevybírali a nejedli maso vůbec, takže se zvláštním svatebním přidělem jsme přinesli najednou 6 1/2 kg masa. Mimo to jsme dostali navíc 1,80 kg mouky, 24 dkg másla, 12 vajec, 90 dkg cukru. Veliký dar přišel nám z Brna, 1/2 kg másla, 1 kg salámu, 2 kg vepřového masa, a malá husička. Tetička měla známého pekaře v Brandýse, a ten nám upekli ze známosti koláče z 10 kg, sám dodal mouku a všechno stálo 525 K. Přinesl je velmi ta, lemně, aby nikdo nic nevěděl. Také příbuzní z Doubravy poslali škatuli koláčů, ale hlavně veliký bochník dobrého chleba a věříte, že nad ním byl největší jást? I maminka ženichova přinesla koláče. Nějaké cukroví a tři piškotové dorty a slané tyčinky se upekly doma a jedna známá nám obstarala šest lahví vína.

Hostů bylo dvacet a hostina "chromná". Polévka slepičí s nudlem, svičková s knedlíkem, řízky s bramborami a salátem, koláče, dorty, cukroví a víno. K večeři ještě malý kousíček husy. Děti prohlásily, že se zase za kolik let jednou pořádně najedly. Svátba byla veselá, zpívalo se a hrálo, no, jako při svatbě.

Svatební oběd byl ve sboru církve českomoravské na Smíchově. Bylo to od nás dvacet minut pěšky. Auto tenkrát nejezdila, ale jezdily po Praze kočáry. Měli jsme objednané dva. Pro nevěstu, ženicha, maminky a svědky. Mládež šla pěšky napřed a my čekali a hádali jaké asi staré archy přijedou, jak hřívají budou koně, ale hlavně asi jací budou koči. Ono totiž bylo vidět po Praze jezdit všelijaké nestvůry. Čekali jsme trpělivě a netrpělivě, hodiny utíkaly a nikde nic. Kočáry nepřijely vůbec. Když jsme nechtěli svatbu zmeškat, nezbylo než vydat se pěšky. Venku přišlo a všechny dobré a pěkné deštníky měla sebou už odešlá mládež a tak jsme uháněli a vytáhli z puzy u nás i u sousedů staré, polámané, odložené deštníky, pravé kousky masejní a já si v duchu říkala, že i do háje ve Vysokém bych se styděla jít s takovým parapletem, jako jsem šla na tuto svatbu. Ještě, že nevěsta nebyla v bílém, náladu nám to nepokazilo, naopak bylo z toho hodně smíchu a veselí.

Snad větší těžkosti byly při druhé svatbě r. 1946. V kronice se čte: "Mám mnoho starostí. Mám stále nouzi o peníze. Vklady jsou vzácné a drahota veliká."

Hostina byla podobná. Polévka hovězí s knedlíčkama, telecí řízky, vepřová pečeně, závin, dorty, cukroví, k večeři svičková. Na všeobecnou žádost byla zmrzlina. Koláčů bylo z 8 kg mouky a stály 600 K, piva 10 l a vína 5 l za 800 K, maso stálo 520 K a zmrzlina 80 K. Ale už byla dvě auta. U stolu bylo jen šestnáct lidí.

Františka Jandová.

Svatby jako řemen.

Nestává se tak často, aby na našem Národním výboru bylo v jednom týdnu oddáno šest polovysokých manželských párů, jeden z nich dokonce takřka jako tvrdovalutový, a aby tím pádem se z Vysokého vydalo pět kompletních nevěst, což znamenalo pro vysoké mládežence největší pohromu od dob, kdy celé město lehlo popelem.

A právě u té tvrdovalutové svatby došlo k veselé i poučné epizodce. Při odchodu ze svatební síně narazil totiž, nic zlého netušící holandský otec pana ženicha, na překážku v podobě lanka nataženého dvěma pány kluky asi tak metřík od země. Po krátkém okamžiku rozpaků o co jde, vzal to sportovně, a právě tak sportovně pěkným bočním stylem nástrahu přeskočil. To se ví, ke zděšení pánů kluků.

inu, jiný kraj, jiné zvyky. Zřejmě nemají v Holandsku naše zkušenosti, že cestě do nového života jsou kladeny překážky, ať už ty špagity natahují kdokoliv.

Samozřejmě, že svatby se neobíhaly bez předvešerní kanonády, což mi připomíná jednu starou a známou humorku o tom, jak v jednom království očekávali narození prince. A když se tak stalo, byla v brádu vypálena mohutná rána z děla. "Co to bylo?" ptá se kladiina táty. "Naši paní královna se právě narodil princ", poučuje kluka táta. A šakra, to sem nevěděl, že to dá takovou ránu."

Ale vraťme se k našim svatbám jako řemen a popřejme milým novomanželům Hulawitovým, Lukšovým, Machavým, Simandlovým, Schovánkovým a Šikolovým mnoho životní pohody, zdraví, lásky a vzájemného porozumění do jejich nového života, a když už jsme o to zaváděli, tak i nakonec / nebo na začátek? / toho prince do jejich malého rodinného království, i když třeba bez té rány s kanonem.

Phak.

Titl.
Redakce Větrníku
Vysoké n. Jiz.

Vysoké n. Jiz., 22.10.1968.

Vysoké má svou dlouholetou kulturní tradici, na kterou může být právem hrdé. Zajímalo by mě, a věřím že i ostatní rodiče, a je lich dost, proč letos, aťkoliv je tu už pomalu listopad, dosud nezačalo vyučování hudby? Proč ve Vysokém neexistuje Lidová škola umění, kde poplatky za hraní jsou téměř o polovinu nižší? Nebo to má být jako trest? Čím dále od kulturního centra Prahy, tím vše dražší? Všude je rok zakončen vysvěděním a veřejným koncertem žáků hudební školy, myslím, že je to i povzbuzením pro každého žáka.

Proč ve Vysokém, kde dobře pracuje divadelní soubor, kde dramatický kroužek při ZDS má patřičnou reklamu a podporu ve své práci a při svých vystoupeních? Věřím, že je to z velké části v obětavé práci s. Hanykové, učitelky ZDS. Říkáji, že právě ve Vysokém, kde by se zdálo, že vše kulturní má možnost plného rozkvětu je právě hudba vynechána. Nebo snad bojujeme proti známému "co čech, to muzikant"? Chceme věřit, že se situace zlepší.

Hornová Libuše.

Voláme zpěváky a zpěvačky,

jakož i další zájemce o sborový zpěv. Upozorňujeme, že jsme již započali se zkouškami a že mile rádi uvítáme mezi sebou další zájemce o tuto nšlechtitou činnost. Zpíváme každé úterý v budově školy v přízemí.

Redakční zpráva.

Znovu upozorňujeme, že mezi příspěvky dostáváme i příspěvky nepodepsané, tedy anonymní. Přesto, že některé z nich bychom rádi uveřejnili, nemůžeme tak učinit ze zásady, že anonym patří do koše. Proto žádáme přispívatele, kteří si nepřejí být pod příspěvkem podepsáni, aby nám to laskavě při zasílání příspěvku sdělili, a my jim zaručujeme, budou-li si to přát, zachováni redakčního tajemství.

Redakční rada

Větrník vychází jednou za měsíc. Řídí redakční rada. Příspěvky zasílejte nejpozději do 15. každého měsíce do Vlastivědného muzea.
Cena 1.-Kčs.